

СЛАВИ

Прощайте вече мечти крилати;
Сбогом надежди, сънища злати,
Мисли, кроехи за дни честити,
И план свещенний за избавленъе...
О, заблудлива, непостоянна
и вероломна пуста надежда,
едни се с тебе честити считат,
че им се сбъдват мисли, желанъя;
други от тебе маменн люто,
виждат разбити своите мечтанъя...
Сразен, сломен си, Българский роде,
За тебе няма, "няма спасенъе" -
напразно толкоз кървави жертви,
няма свобода, няма надежда;
пак ни покрива мраки тъмен черен. -
Род си обречен на вечно робство,
Тегло, търпене - зло положение!
Тежко та горко! Самичък Господ
за наказанъе зло ни пресъдил,
даде ни само за десет дена
волност, свобода на сън да видим...
Ах, ти сън сладък, хубав, - но кратък:
Сънът изчезна; какво остана?
Света свободо, къде се дена?
Волност, народностъ - всичко пропада!
То бе голяма, светла идея! -
Светна и мелкна; угасна; де я?
Ох, та угасвам и аз със нея!
Свят и свобода, никога веке
Не ща ви видя... Сбогом на веки.